

Sygn. akt VI Ka 78/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Karin Kot

Sędzia Daniel Strzelecki

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze del. do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marcina Piekarskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2024r.

sprawy P. K. ur. (...) w Z.

s. J., D. z domu Ś.

oraz P. R. ur. (...) w B.

s. H. i W. z domu K.

oskarżonych z art. 279 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 17 listopada 2023 r. sygn. akt II K 1135/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. K. i P. R. w ten sposób, że:

1. w opisach czynów z pkt. I i IV części dyspozytywnej przyjmuje, że wartość skradzionego pojazdu marki I.(...) nr rej. (...) wynosiła 189.508,16 złotych, eliminuje ustalenie, że oskarżeni dokonali kradzieży dowodu rejestracyjnego nr (...) i potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia oraz przyjmuje, że ogólna wartość skradzionego mienia na szkodę pokrzywdzonych wynosiła 192.000 euro i 194.258,16 złotych;

2. w pkt. II i V części dyspozytywnej obniża orzeczone wobec każdego z oskarżonych kary grzywny do 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 (dwustu) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych P. K. i P. R.;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w części tj. od P. K. w kwocie 410 złotych w tym wymierza mu opłatę w części dotyczącej kary pozbawienia wolności w kwocie 400 złotych za II instancję i od P. R. w kwocie 310 złotych w tym wymierza mu opłatę w części dotyczącej kary pozbawienia wolności w kwocie 300 złotych za II instancję, zaś w pozostałej części zwalnia obydwu oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 78/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 17 listopada 2023 r. sygn. akt II K 1135/22			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. K., P. R.	Naprawienie w części szkody przez oskarżonych, regularne spłacanie rat	Kserokopie przelewów bankowych	k. 790 - 798

			zgodnie z ustaleniami z pokrzywdzonym.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1.	Kserokopie przelewów bankowych.	Dowody z dokumentów przedłożone przez obrońcę oskarżonych, nie budzące jednak wątpliwości co do wiarygodności.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów					

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	-----		-----
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1.obraza przepisów art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. która polegała na zastosowaniu tych przepisów i uznaniu obu oskarżonych za winnych popełnienia tego fragmentu zarzucanego im działania, które miało polegać na zaborze w celu przywłaszczenia rzeczy w postaci prekursorów do	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

produkcji
farmaceutyków
o wartości
192.000,00
Euro
stanowiących
ładunek
pojazdu, którego
zaboru w celu
przywłaszczenia
się dopuścili,
a także rzeczy
znajdujących się
w pojeździe w
postaci
dokumentów, w
tym dowodu
osobistego i
innych
ruchomości
stanowiących
własność
kierowcy
skradzionego
pojazdu;
podczas gdy
zebrany materiał
dowodowy w
zakresie
fragmentu tego
czynu nie
pozwala na
obronienie tezy
oskarżenia o
tym że moi
mocodawcy
posiadali co do
tego fragmentu
swego
zachowania
wymagany
normą art. 278
§ 1 k.k. w zw.
z art. 294 § 1
k.k. oraz normą
przepisów art.
276 k.k. i art. 275
§ 1 k.k.- zamiar
bezpośredni
kierunkowy –

	<p>dolus directus coloratus, czyli zamiar o szczególnym zabarwieniu, a dla popełnienia czynu kradzieży nie wystarcza aby sprawca tylko godził się na możliwość jego popełnienia, albowiem w takim wypadku całość znamion strony podmiotowej nie jest objęta jego wolą, a tym samym nie można przypisać mu takiego przestępstwa;</p>		
<p>2.obraza art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegająca na dokonaniu dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu, z naruszeniem wskazań wiedzy, reguł logiki i doświadczenia życiowego w tym: wyjaśnień obu oskarżonych w zakresie w jakim Sąd na ich podstawie oraz podstawie doświadczenia życiowego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>ustalił, że skoro oskarżeni prowadzą działalność transportową to musieli wiedzieć że primo pojazd przewozi ładunek, secundo ładunek ten jest określonego i znanego im rodzaju, gatunku a okoliczność to utwierdza to fakt, że jechali za nim swoim pojazdem przed jego zaborem (co nie miało miejsca w rzeczywistości), co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i co w ostateczności doprowadziło do niedopuszczalnego skazania obu oskarżonych za cały zarzucany im przez oskarżyciela czyn;</p>		
<p>3.błąd w ustaleniach faktycznych który miał wpływ na treść orzeczenia a sprowadzał się do zbudowania niesłusznej wiedzy o tym,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

iż oskarżeni
doskonale
wiedzieli co jest
przedmiotem
przestępstwa, to
jest jaki ładunek
kradną,
albowiem
typując pojazd
do kradzieży
posiadali wiedzę
o tym jaki
ładunek ten
pojazd przewozi
i czy w ogóle
jakiś ładunek
znajduje się w
tym
samochodzie,
podczas gdy
ze wszystkich
dowodów taki
stan rzeczy nie
wynika,
albowiem
bezsprzeczne
jest, iż na
podstawie ich
wyjaśnień (przy
braku innych
dowodów w tym
zakresie), a
zwłaszcza
okoliczności
natury
obiektywnej
można ustalić
iż takiej wiedzy
nie mieli ergo
nie obejmowali
swoją
świadomością i
wolą zamiaru
jego zaboru i
przywłaszczenia
albowiem pojazd
nie został
skradziony z
ładunkiem z
terenu firmy,

która produkuje takie rzeczy, ani nie nosił żadnych oznaczeń firmy je produkującej czy też transportującej, a także brak jest jakichkolwiek depozycji, że wiedzę o tym ładunku oskarżeni mogli posiadać, co jest logiczne albowiem oskarżeni nie jechali z inną nieustaloną osobą za tym pojazdem przed kradzieżą i tym samym nie typowali go do tego czynu ani tym bardziej nie jechali oni za nim od miejsca jego załadunku (w Niemczech), a w tego typu pojazdach z chłodziarką przemysłową przewozi się nie tylko lekarstwa ale przede wszystkim żywność albo mogą jechać one puste po rozładunku czy przed załadunkiem;

4.rażąca niewspółmierność kar pozbawienia

zasadny

wolności oraz kar grzywny orzeczonych wobec obu oskarżonych, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących ich wymiaru i zakresu ich przestępczego działania uzasadnia orzeczenie jej z warunkowym jej zawieszeniem wobec P. R. w wymiarze 1 roku, a wobec P. K. w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, co było skutkiem niedostrzeżenia przez Sąd a quo wszystkich okoliczności łagodzących albo nienadania im właściwej wagi, albowiem oskarżeni przyznali się do popełnienia swego czynu w toku rozprawy sądowej i szczerze wyjaśnili wszystkie znane im okoliczności zdarzenia, naprawili szkodę kierowcy A. B. w całości, spłacili	# częściowo zasadny # niezasadny
--	--

<p>pokrzywdzonemu (...) ponad 40.536,00 zł. (na czas wydania wyroku) uzgadniając sposób naprawienia szkody poprzez zawarcie ugody i zobowiązując się do spłaty po 5.134,00 zł. każdy miesięcznie i nadal realizując jej warunki, a także samodzielnie zgłosili się na policję przed ich wykryciem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad 1, 2 i 3 Zarzuty powyższe, aczkolwiek wskazywane jako trzy różne podstawy odwoławcze z art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. dotyczą w istocie tej samej kwestii tj. wartości i rodzaju mienia zabranego przez oskarżonych w</p>	

celu przywłaszczenia, ze wskazaniem przez skarżącego, że można przypisać im jedynie zabór samochodu marki I. nr rej. (...) bez ładunku i mienia stanowiącego własność kierowcy samochodu. Z tego względu wszystkie 3 zarzuty rozpoznane zostaną łącznie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że skarżący obrońca oczywiście niezasadnie zarzuca obrazę art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., skoro Sąd I instancji nie zakwalifikował czynów oskarżonych z tych przepisów, lecz z art. 279 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (nota bene skazanie przez Sąd Rejonowy oskarżonych za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skutkowałoby zaistnieniem

bezwzględnej
przyczyny
odwoławczej z
art. 439 § 1
pkt 4 k.p.k.,
jako że jest
to właściwość
rzeczowa Sądu
Okręgowego w I
instancji – art.
25 § 1 pkt 2
k.p.k.). Przyjęta
kwalifikacja
prawna czynów
oskarżonych z
art. 279 § 1
k.k. i art. 276
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
jest prawidłowa,
jako że z
materiału
dowodowego
wynika w sposób
jednoznaczny, że
oskarżeni i trzeci
nieustalony
sprawca dostali
się do kabiny
samochodu
poprzez wybicie
w niej szyby
i następnie tym
samochodem
trzeci sprawca
odjechał a
współdziałający
z nim oskarżeni
pojechali za nim
swoim autem
(wyjaśnienia P.
K. k. 132 – 133,
k. 617 i P. R.
k. 618) oraz że
wśród zabranych
rzeczy były
dokumenty w
postaci dowodu
rejestracyjnego
oraz umowy

zawarcia ubezpieczenia, o czym będzie jeszcze mowa poniżej. Zarzut ad.1 był uzasadniony w niewielkiej części, a to odnośnie przypisania oskarżonemu kradzieży wyżej wymienionych dokumentów (tak wynika z opisów czynów z pkt I i IV części dyspozytywnej), które jako rzeczy nie przedstawiające wartości materialnej nie mogą być przedmiotem przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. Rzeczy będące przedmiotem czynności wykonawczej kradzieży muszą mieć wartość majątkową wyrażoną w pieniądzu, nie są nimi dokumenty nie posiadające takiej wartości tj. inne niż wymienione w art. 115 § 9 k.k. (zob. M. Mozgawa, Kodek karny, komentarz aktualizowany, teza 3, LEX/el 2024; W.

Wróbel, A. Zoll,
Kodeks karny,
część
szczególna ,tom
III teza 50,
WKP 2022).
Natomiast w
związku z
wypełnieniem
znamienia
„usunięcia
dokumentu”
spod władztwa
jego dysponenta
– kierowcy
pojazdu,
słusznie Sąd I
instancji
przypisał
oskarżonym w
zbiegu
przepisów
ustawy art. 276
k.k.

Co do zasady
wszystkie trzy
powyższe
zarzuty nie
zasługiwały na
uwzględnienie.
Oczywistym jest,
że o wartości
zabranego w celu
przywłaszczenia
mienia decyduje
tylko wartość
tego mienia
które zostało
zgodnie z
zamiarem
sprawcy
wyłączone ze
sfery mienia
należącego do
pokrzywdzonego
i przejęte w
posiadanie
sprawcy (zob.
uchwała SN (7)

z 28.08.1974
r. VI KPZ
19/74 OSNKW
1974 nr 12).
Nie ulega także
wątpliwości że
stroną
podmiotową
każdego typu
przestępstwa
kradzieży, także
kradzieży z
włamaniem jest
umyślność w
postaci zamiaru
bezpośredniego
kierunkowego.
W doktrynie
przyjmuje się,
że z punktu
widzenia strony
intelektualnej
zamiaru
bezpośredniego
może ona
wystąpić w
dwojakiej
postaci: albo
jako
świadomość
sprawcy
istnienia stanu
rzeczy, który
może
doprowadzić,
przy podjęciu
decyzji o
wypełnieniu
zachowania, do
popelnienia
czynu
zabronionego,
albo jako
świadomość
stanu rzeczy
prowadzącego w
sposób
konieczny do
popelnienia
czynu

zabronionego. W pierwszym przypadku ma miejsce tzw. świadomość możliwości popełnienia czynu zabronionego, w drugim tzw. świadomość konieczności popełnienia czynu zabronionego. W pierwszym przypadku w świadomości sprawcy musi znaleźć odzwierciedlenie fakt, że podejmowane przez niego zachowanie może doprowadzić do zaboru cudzej rzeczy, w drugim musi mieć on pewność, że podejmowane przez niego działanie doprowadzi do zaboru cudzej rzeczy. W odniesieniu do znamion statycznych niezbędna jest pełna świadomość sprawcy, w odniesieniu do znamion dynamicznych wystarczające jest uświadomienie

sobie możliwości
ich
zrealizowania w
ustalonym
stanie
faktycznym.

Innymi słowy u
sprawcy
kradzieży musi
występować tzw.
pełna

świadomość co
do faktu, że
stanowiąca
przedmiot
zamachu rzecz
jest cudza,
natomiast w
odniesieniu do
zaboru

wystarczająca
jest już
świadomość
możliwości
nastąpienia tego
stanu (zob.
W. Wróbel, A.
Zoll Kodeks
karny, część
szczególna ,tom
III tezy 82 i 86,
WKP 2022).

Przechodząc w
realia niniejszej
sprawy wskazać
należy, że
znamiona strony
podmiotowej
przypisanego
każdemu z
oskarżonych
przestępstwa
ustalone zostały
na podstawie
ich wyjaśnień
w połączeniu z
innymi
dowodami
przeprowadzonymi

w sprawie.
Oskarżony P.
K. dwukrotnie
złożył
wyjaśnienia w
sprawie: w
postępowaniu
przygotowawczym
i na rozprawie,
oskarżony P.
R. w zasadzie
wyjaśniał tylko
na rozprawie (w
postępowaniu
przygotowawczym
co do zasady
odmówił
złożenia
wyjaśnień
potwierdzając
jedynie, że
kierował
samochodem B.
w trakcie
zdarzenia – k.
146). Zgodnie z
wersją wydarzeń
przedstawioną
przez P. K.
w postępowaniu
przygotowawczym
przyjechał on
samochodem
marki B. na
parking koło
stacji
benzynowej w
miejscowości O.
wraz z P. R.
i inną osobą
której danych
personalnych
oskarżony nie
chciał wskazać.
Znaleźć tam
mieli się
przypadkowo.
Na parkingu tym
stał samochód
– bus marki

I. którym –
co wynika z
innych dowodów
– przyjechał
kierowca A.
B. spożywający
w tym czasie
posiłek w
restauracji na
stacji
benzynowej. P.
K. wybił szybę
w szoferce tego
samochodu,
trzecia
nieustalona
osoba weszła do
środka i odjechał
samochodem I.,
oskarżeni
pojechali za nim
samochodem B.,
jednak po
drodze
uszkodzili opony
w dwóch
prawych kołach
w swoim
samochodzie,
nie mogli
kontynuować
jazdy,
pozostawili
samochód B.
na jednej z
posesji za zgodą
przebywającej
tam kobiety,
po czym tzw.
„stopem”
odjechali do
miejscowości S..
Zgodnie z tą
wersją
oskarżony nie
wiedział co stało
się z
samochodem I.
którym odjechał
trzeci

mężczyzna,
którego danych
personalnych P.
K. nie chciał
podać (k. 132
– 133). Na
rozprawie przed
Sądem wersja ta
w wyjaśnieniach
oskarżonych
uległa istotnym
zmianom.

Zgodnie z tą
wersją, trzeci,
nieustalony z
nazwiska
mężczyzna miał
„wynająć”
oskarżonych do
kradzieży
samochodu,
jechali oni we
trzech
samochodem B.
za busem I.
aż do parkingu.
Na parkingu
zdarzenie
przebiegało tak
jak w
poprzednich
wyjaśnieniach P.
K., po zaborze
I. i uszkodzeniu
opon w
samochodzie B.
kierujący I.
trzeci mężczyzna
wrócił po P.
K. i P. R.,
w trakcie jazdy
skradzionym
samochodem
doszło do
sprzeczki,
samochód I.
został podpalony
w pobliżu lasu
przy czym,
zdaniem

oskarżonych,
uczynił to trzeci
z mężczyzn
nakazując
oskarżonym
najpierw wysiąść
z samochodu
i grożąc im
konsekwencjami
jak ktoś się
dowie o
zdarzeniu (k.
617 – 619).

Dokonując
oceny
powyższych
dowodów Sąd
Rejonowy
władny był dać
wiarę co do
zasady
wyjaśnieniom
oskarżonych P.
K. i P. R.
złożonym przed
Sądem oraz
tym złożonym
w postępowaniu
przygotawczym
w części w
której nie były
sprzeczne z
wyjaśnieniami z
rozprawy.
Jednocześnie
Sąd ten nie bez
racji
argumentował,
że oskarżeni
dostosowywali
treść swoich
wyjaśnień do
zgromadzonego
materiału
dowodowego i
gdy jasne było,
że trzeci sprawca
kradzieży nie
został ustalony,

obciążyli go
znaczną częścią
odpowiedzialności.
Tak dokonana i
argumentowana
w pisemnym
uzasadnieniu
wyroku ocena
nie przekracza
granic
swobodnej
oceny dowodów.
Nie sposób
zgodzić się z
tezami
zawartymi w
apelacji obrońcy
zgodnie z
którymi
przypisać
oskarżonym
można jedynie
kradzież
samochodu, że
nie obejmowali
zamiarem
bezpośrednim
kradzieży
ładunku oraz
rzeczy
stanowiących
własność
kierowcy
samochodu. Sąd
I instancji
argumentował
dlaczego ustalił
iż oskarżeni
dokonali zaboru
całości mienia
wskazanego w
opisie
przypisanych im
czynów i
argumentacja ta
jest
przekonywująca,
także w
kontekście
wskazywanych

wyżej poglądów doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego. Skradziony przez oskarżonych i trzecią, nieustaloną osobę pojazd marki I. był samochodem – chłodnią, przewożony był w nim ładunek w postaci prekursorów do farmaceutyków o nazwie wskazanej w opisach czynów, niemalej wartości, bo wynoszącej 192.000 euro. W sprawie istotnie brak jest dowodów świadczących, że oskarżeni i trzeci sprawca otwierali chłodnię, czy też aby jechali za tym samochodem od miejsca załadunku w Niemczech, niemniej zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przemawiają za przyjęciem, że co najmniej wiedzieli, że samochód nie

jedzie bez ładunku. Nie bez znaczenia jest fakt, że obaj oskarżeni są z zawodu mechanikami samochodowymi, każdy z nich prowadzi działalność gospodarczą związaną z motoryzacją, m.in. dotyczącą wynajmu aut, są więc w tym zakresie fachowcami. Oskarżeni i trzeci mężczyzna wybrali jako przedmiot kradzieży nie przypadkowe auto, lecz samochód – chłodnię za którym – wbrew temu co podnosi skarżący obrońca w zarzutach apelacji - jechali, typowali go więc do kradzieży, był to całkowicie świadomy wybór dotyczący właśnie tego auta. O tym że samochód nie jest „pusty”, bez ładunku, ostatecznie przesądzał fakt, że kierowca A. B. pozostawił go wprawdzie z zamkniętymi na

klucz drzwiami
ale z włączonym
silnikiem i
drugim
kluczykiem w
stacyjce, tak
aby zasilana z
agregatu
chłodnia
pracowała (k.
663). Zdarzenie
miało miejsce
w czerwcu, z
pewnością przy
cieplej pogodzie,
ładunek
wymagał
utrzymywania
stałej niskiej
temperatury.
Dla fachowców
w zakresie
motoryzacji
jakim są
oskarżeni
wymowa tych
faktów musiała
być
jednoznaczna.
Oskarżeni
obejmowali
zamiarem
bezpośrednim
kierunkowym
kradzież
samochodu z
ładunkiem, fakt
iż nie ujawniono
dowodów
wskazujących ,
iż mieli
świadomość, że
ładunkiem tym
są prekursorzy do
farmaceutyków
o wyżej
wymienionej
wartości nie
przesądza, że
nie można im

przepisać
kradzieży tego
mienia. Jest
to analogiczna
sytuacja z
przykładowym
casusem
dotyczącym
kradzieży przez
sprawcę
pokrzywdzonemu
portfela na ulicy,
o którym wie
że znajdują się
w nim pieniądze,
nie ma jednak
świadomości czy
jest to 10
zł. czy 1.000
zł. W każdym
wypadku
dokonuje
kradzieży
portfela z
zawartością
pieniędzy. Co zaś
się tyczy rzeczy
stanowiących
własność
kierowcy A.
B.: nawigacji,
lodówki
przenośnej,
tabletu,
ładowarki,
przetwornicy,
także telefonu
komórkowego
stanowiącego
własność firmy
do której należał
samochód –
rzeczy te
znajdowały się w
szoferce
samochodu I.,
mężczyzna
kierujący autem
musiał je
widzieć,

współdziałał zaś z oskarżonymi w dokonaniu kradzieży całości mienia, w tym tego znajdującego się w aucie.

O tym że oskarżeni nie są ludźmi przypadkowymi w procederze kradzieży aut świadczy spalanie samochodu po spodziewanej dekonspiracji ich wizerunku w związku z pozostawieniem nie nadającego się do jazdy B. na posesji dozorowanej przez świadka M. F. (k. 36 - 37). W ocenie Sądu Okręgowego w taki sposób nie postępują sprawcy przypadkowi, nie związani z wyżej wymienionym procederem.

Ad. 4

Zarzut niezasadny w części dotyczącej rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec

oskarżonych kar
pozbawienia
wolności.
Ekspozowane
przez skarżącego
obrońcę
okoliczności
łagodzące nie
uzasadniają
złagodzenia kar
nie tylko do
wnioskowanych
rozmiarów, ale w
ogóle. Oskarżeni
przyznali się
do popełnienia
zarzucanego im
czynu, ale tylko
„częściowo”,
kwestionując
rodzaj i wartość
skradzionego
mienia, nie
sposób uznać, że
szczerze
wyjaśnili
wszystkie znane
im okoliczności
zdarzenia skoro
nie ujawnili
danych
personalnych
trzeciego
sprawcy mimo
że co najmniej z
wyjaśnień P. K.
z postępowania
przygotowawczego
wynika, że były
one im znane.
Z akt sprawy
wynika, że
istotnie
oskarżeni P.
K. i P. R.
sami zgłosili się
do KPP w
B. (notatka
urzędowa k.
103), jednak po

pierwsze było to
w sytuacji gdy
mogli
spodziewać się
ustalenia ich
danych
personalnych w
związku z
pozostawieniem
samochodu B.
na posesji
dozorowanej
przez świadka
M. F., która
ich widziała, po
drugie
przedstawili
wtedy całkowicie
wymyśloną
wersję
zdarzenia,
jakoby do
kradzieży
zmusili ich dwaj
nieustaleni z
nazwiska U.
których zabrali
„na stopa”, co
wynika z wyżej
wymienionej
notatki. Docenić
należy, że
oskarżeni
naprawili szkodę
kierowcy A.
B. w całości,
oraz spłacili
ubezpieczycielowi
-
pokrzywdzonemu
(...) S.A. część
szkody, zawarli
ugody w tym
zakresie i
kontynuują
spłaty co wynika
z dokumentów
przedstawionych
na rozprawie
odwoławczej,

także że P. K. w ramach prowadzonej firmy udziela się społecznie (k. 721 - 722). Z drugiej strony nie sposób nie dostrzec okoliczności dotyczących samego czynu - zaplanowanego i konsekwentnie realizowanego, następnie zniszczenia mienia gdy zaistniała groźba dekonspiracji, jak również wartości skradzionego mienia. Ponadto oskarżony P. K. był wcześniej wielokrotnie karany, w tym także za udział w zorganizowanej grupie przestępczej polegającej na kradzieżach z włamaniem samochodów różnych marek (k. 304 - 306 , k. 426 - 484). Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności kary 3 lat pozbawienia wolności dla P. K. i 2 lat pozbawienia wolności dla P.

R. mieszczące się w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 279 § 1 k.k. nie są rażąco surowe.

Sąd Okręgowy uznał natomiast w części za zasadny zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności

kar grzywny, co wiąże się z przyjęciem mniejszej niż w zaskarżonym wyroku wartości skradzionego samochodu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, rozstrzygając wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonych, wartość skradzionego i spalonego następnie busa – chłodni (...) należało ustalić na podstawie wyceny przez ubezpieczyciela (...) S.A. tj. na kwotę 189.508,16 zł. (k. 627), o co wnioskował skarżący obrońca.

Powyższe, jak i wskazywane wyżej okoliczności

<p>łagodzące dla oskarżonych były podstawą do uznania wymierzonych kar grzywny za rażąco surowe i obniżenie ich wysokości w sposób wskazany poniżej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez uznanie, iż obaj oskarżeni przełamali zabezpieczenia pojazdu marki I. o nr rej. (...) i zabrali go w celu przywłaszczenia, a pojazd przedstawiał wartość wskazaną przez ubezpieczyciela w wysokości 189.508,16 zł. to jest czynu z art. 279 § 1 k.k. i wymierzenie im następujących kar: P. R. kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i zobowiązanie go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł., zaś P. K. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 50 zł. stawka, orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wobec (...) w zakresie w jakim jej dotychczas nie uiszcili.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Mając na uwadze całą argumentację przedstawioną powyżej, wniosek okazał się zasadny w części, a to odnośnie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie wartości skradzionego samochodu w kwocie 189.508,16 zł. oraz obniżenia</p>	

wysokości kar grzywny, choć nie do kwot wskazywanych we wniosku lecz do 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 200 zł. W pozostałej części wniosek był niezasadny, w szczególności co do rodzaju mienia skradzionego przez oskarżonych i jego wartości, a także wysokości kar pozbawienia wolności.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

0.15.1.
Utrzymanie w

<p>mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. K. i P. R. w znacznej części, wyłączwszy jego zmianę w sposób wskazany poniżej. Utrzymanie wyroku w mocy dotyczyło w szczególności sprawstwa i winy oskarżonych odnośnie przypisanych im czynów oraz wymiaru kary pozbawienia wolności i orzeczonego środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach</p>		

utrzymania w mocy		
<p>Mając na uwadze całą argumentację przedstawioną powyżej, w wyżej wymienionym zakresie zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że wysokość kwoty środka kompensacyjnego ustalana być powinna na chwilę orzekania przez Sąd I instancji, a wpłacanie kolejnych rat przez oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego oceniać należy jako realizację tego środka.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>0.0.1 Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten</p>		

sposób że
w opisach
czynów z pkt
I i IV części
dyspozytywnej
przyjął iż
wartość
skradzionego
pojazdu
marki I.
IglooCar nr
rej. (...)
wynosiła
189.508,16 zł.,
wyeliminował
ustalenie, że
oskarżeni
dokonali
kradzieży
dowodu
rejestracyjnego
nr (...) i
potwierdzenia
zawarcia
umowy
ubezpieczenia
oraz przyjął
że ogólna
wartość
skradzionego
mienia
wynosiła
192.000 euro i
194.258,16 zł.,
a także w pkt
II i V części
dyspozytywnej
obniżył
orzeczone
wobec
każdego z
oskarżonych
kary grzywny
do 150 stawek
dziennych
ustalając
wysokość
jednej stawki

na kwotę 200 złotych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Mając na uwadze całą argumentację przedstawioną powyżej należało dokonać zmiany zaskarżonego wyroku w sposób wyżej opisany. Przyjęta wartość skradzionego mienia w kwocie 194.258,16 zł. stanowi sumę wartości samochodu i wartości przedmiotów znajdujących się w kabinie auta, wymienionych w opisach czynów, należących do kierowcy i pokrzywdzonej firmy transportowej.	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa	

prawna uchylenia			
1.1.	Bezwzględna przyczyna odwoławcza	# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

3.1.	Uchylenie i umorzenie postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		

4.1.	Zasada ne peius	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za	

postępowanie odwoławcze w części od P. K. w kwocie 410 zł., w tym wymierzył mu opłatę w części dotyczącej kary pozbawienia wolności w kwocie 400 zł. za II instancję (kwota uzupełniona o 10 zł. tytułem 1/2 ryczałtu za doręczenia), od P. R. w kwocie 310 zł., w tym wymierzył mu opłatę w części dotyczącej kary pozbawienia wolności w kwocie 300 zł. za II instancję (kwota uzupełniona o 10 zł. tytułem 1/2 ryczałtu za doręczenia), zaś w pozostałej części zwolnił obydwu oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wskazać należy Sądowi Rejonowemu, że w pkt IX zaskarżonego wyroku wymierzył oskarżonym opłaty za orzeczone kary

pozbawienia wolności, z nieznanymi Sądowi Okręgowemu powodów nie orzekając ich od wymierzonych kar grzywny (art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych), ani nie zwalniając w tym zakresie oskarżonych od kosztów sądowych. Sąd Okręgowy obniżając wysokość kar grzywny powinien orzec wobec każdego z oskarżonych jedną opłatę za obie instancje według kar przez siebie orzeczonych (art. 10 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy), co byłoby jednak rozstrzygnięciem na niekorzyść oskarżonych, w sytuacji braku apelacji na niekorzyść. W tym stanie rzeczy kierując się zasadami słuszności Sąd Okręgowy w części dotyczącej opłat od kar

	grzywny zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do kwalifikacji prawnej, wartości przedmiotu przestępstwa, wymiaru kar pozbawienia wolności i grzywny.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana